

Estrenes de cinema de la setmana

Críticacinema

Àngel Quintana

Sense el rerefons catòlic

Incerta glòria Director: Agustí Villaronga
Catalunya, 2016

Es debats estèrils sobre la fidelitat o infidelitat de les adaptacions cinematogràfiques de les grans novel·les acaben desembocant en el reconeixement que allò literariament complex resulta impossible de dur a la pantalla. El pitjor que es pot fer davant tota adaptació no és altra cosa que intentar buscar les restes de l'original i no entendre que ens trobem davant una traducció a un altre mitjà, que s'exerceix en un règim d'absoluta llibertat. Probablement, arran d'*Incerta glòria* s'aixecaran nombroses veus dient que la pel·lícula d'Agustí Villaronga trenca amb la complexitat de la novel·la de Joan Sales i que ho simplifica tot per crear un triangle amorós de caràcter tràgic i sòrdid. Hi ha un factor que m'interessa molt de l'adaptació d'Agustí Villaronga i que té a veure amb la manera com despulla tot el pes que el catolicisme exercia

en el text de Sales. Dels tres amics que van al front d'Aragó n'hi ha un que desapareix i aquest és el personatge de Cruells, el jove seminarista. També són obviades totes les referències a la crisi religiosa dels ideals o a la perversitat moral de l'ateisme anarquista. El fet resulta edificat perquè proposa la imatge d'una altra *Incerta glòria* que trenca probablement amb les filiacions que s'hi han trobat amb l'univers de Georges Bernanos, François Mauriac i sobretot amb el de Fiódor Dostoievski.

L'aposta d'Agustí Villaronga, però, té un preu i aquest no és altre que el personatge més inquietant de la novel·la de Joan Sales, el nihilista Juli Soleràs. En l'adaptació cinematogràfica veiem com Juli Soleràs –Oriol Pla, un dels actors joves amb més futur dins l'escena teatral– no acaba d'estar ben dibuixat. Des del començament veiem Juli desencantat amb la guerra. Es refugia en universos tèrbols al costat de les mòries de vells cadàvers i

Marcel Borràs i Núria Prims interpreten Lluís de Brocà i la Carlana ■ MASSA D'OR

després ens sorprèn amb els seus rituals esotèrics que desembocaran en la traïció ideològica. Soleràs té alguna cosa de jove estrany, atrapat per la follia de la guerra, que es sent reprimat davant l'amor no correspost de la Trini i que vol ser fidel a l'amistat que té cap en Lluís. En Soleràs cinematogràfic, però, no

està travessat pel dubte existencial heretat de la filosofia de Kierkegaard. Resulta evident que Soleràs exemplifica un nihilisme que actua com una gangrena davant la caiguda de l'idealisme, però el personatge no és consistent. Aquest fet provoca que l'interès d'*Incerta glòria* es desplaci cap al personatge

de la Carlana –excel·lent Núria Prims–, l'amant del senyor de les terres que després de la mort del seu amo aconsegueix una partida falsa de casament per convertir-se en senyora. La Carlana té intensitat perquè resulta enigmàtica, perversa i es converteix en aquell objecte del desig que pot portar a la des-

trucció.

El pas del drama existencial a la tragèdia sexual provoca alguns desnivells en la pel·lícula. Agustí Villaronga sembla sentir-se incòmode quan retrata l'èpica o quan vol mostrar el món col·lectiu. Les escenes dels avions amenaçadors sobre el cel de Barcelona resulten matusseres i el joc que realitza

Des que la Carlana domina la situació, la pel·lícula troba la seva plenitud

amb l'aproximació costumista cap als secundaris que estan al front d'Aragó no acaba de funcionar. En canvi, *Incerta glòria* pren volada quan esclata el drama. A partir del moment en què la Carlana domina la situació i es converteix en una veritable harpia que destrueix en Lluís i en Juli Soleràs, la pel·lícula troba la seva plenitud. Llavors avança cap a uns memorables moments finals marcats pel sacrifici forçat, l'amor pervers i la necessitat de rescatar allò que pot quedar de la innocència.

La bellesa interior, exterior i digital

Arriba 'La bella y la bestia', segon film animat de Disney adaptat a imatge real

Bernat Salvà
BARCELONA

La bella y la bestia no és una producció animada de Disney qualsevol. Estrenada al maig del 1992 al Festival de Canes, es va convertir en la primera producció de dibuixos animats de la història nominada a l'Oscar a millor pel·lícula (en una època amb només cinc finalistes), i va ser un dels títols clau de la nova edat d'or de Disney dels anys 90.

Ara que Disney ha esdevingut un univers en expansió amb diferents galàxies (*Star Wars*, els superherois de Marvel, les adaptacions en imatge real de films animats...), que amenaça amb un llarg període d'hegemonia a Hollywood, l'estudi recupera aquest clàssic dels 90. Està protagonitzat per l'heroïna de la saga *Harry Potter*, Emma Watson, i el menys conegut Dan Stevens (*Downton Abbey*, *The guest*), en els papers de Belle i la bèstia. Luke Evans (*La chica del tren*, *El hòbbit*) interpreta Gaston, l'arrogant soldat que aspira a casar-se amb la

bella, i Kevin Kline és el seu pare. L'acció se situa en un poble francès el 1740.

Un altre musical

Convé no perdre de vista que estem davant d'un musical, que arriba amb l'èxit de *La La Land* encara fresc. La versió del 1992 tenia una excel·lent banda sonora d'Alan Menken, que es va adaptar en un musical d'èxit a Broadway. Estrenat el 1994, va estar en cartell durant 13 anys, i fins i tot se'n va veure un muntatge a Barcelona. La nova versió encara hi afegeix tres noves cançons, compostes per Men-

Dan Stevens i Emma Watson, la bèstia i la bella, a la famosa escena del ball ■ WALT DISNEY

ken i Tim Rice, i té com a director Bill Condon, un fan dels musicals, autor del guió de *Chicago* i director de *Dreamgirls*.

La bella y la bestia va una mica més enllà de la simple transposició del film animat a les imatges reals (filmades i digitals).

Hi afegeix 45 minuts de metratge i algunes escenes noves. Visualment és espectacular, tant pels exteriors i decorats com pels efectes visuals digitals. Hi ha alguns figurants negres, i un personatge homosexual que ha aixecat polseguera a països intol-

rants (Rússia, Malàisia...), tot i que és un paper secundari i gens transgressor. Però la història, l'estructura narrativa i el missatge (la bellesa interior està bé, però millor si s'acompanya d'una bona carrosseria) són essencialment els mateixos. ■